Kirkenyt

FOTO: DET POLYNESISKE KULTURCENTER

Optrædende på Det Polynesiske Kulturcenter byder præsident og søster Hinckley (i midten) velkommen til centrets 40 års jubilæum i oktober.

Præsident Hinckley til festligheder og indvielse på Hawaii-øerne

Taralyn Trost, Church Magazines

Præsident Gordon B. Hinckley roste indbyggere, institutioner og bygninger i Hawaii under sit weekendbesøg i Hawaii den 24.-26. oktober 2003. På rundrejsen deltog han i festlighederne i forbindelse med Det Polynesiske Kulturcenters 40 års jubilæum samt ved indvielsen i forbindelse med forskønnelsen af området omkring templet i Laie; han talte også til Kirkens medlemmer i Hawaii ved en særlig konference på BYU i Hawaii.

»Vi har noget her, som ikke findes noget andet sted i Kirken: Vi har det smukke tempel og dets omgivelser, vi har BYU i Hawaii… og vi har kulturcentret – og de virker sammen,« sagde præsident Hinckley til 2000 indbyggere, gæster og studerende ved indvielsen af projektet, hvor Hale La'a Boulevard fra Stillehavet til templet i Laie vil blive forskønnet, bl.a. med en ny hovedindkørsel til BYU i Hawaii.

Præsident Hinckley bad Herren velsigne projektet og bad for, at de, som kører på Kamehameha-landevejen vil blive inspireret til at »sænke hastigheden, se på Herrens hus og føle sig tilskyndet til at tage hen og gå omkring på området og besøge disse smukke steder. Vi beder for, at dette projekt vil give større respekt for [din] kirke og dens medlemmer samt dens formål og ønsker.«

Under projektet anlægges en fredfyldt have ned mod stranden, der opsættes 1,80 meter høje blå klippevægge langs boulevarden, og der anlægges en ny rundkørsel til templet. Desuden foretages omfattende ændringer i området.

»Projektet vil give et smukt udsyn til templet,« sagde John Hoag, leder af informationsafdelingen i Honolulu. »Det vil opmuntre de omkringboende til at gøre mere ud af omgivelserne rundt om templet.«

Lokale embedsmænd, bl.a. senator Melodie Aduja og Hawaiis medlem af Repræsentanternes Hus, Michael Magaoay, deltog i ceremonierne.

Efter indvielsen deltog præsident Hinckley og hans hustru Marjorie som æresgæster ved Det Polynesiske Kulturcenters 40 års jubilæumsparade. Profetens besøg var højdepunktet på årets festligholdelse af centrets 40 års jubilæum den 12. oktober 2003.

Præsident og søster Hinckley havde tøj på i farverigt hawaiiansk blomstermønster og hawaiianske blomsterkranse ved en traditionel hawaiiansk »alii (kongelig) luau«-fest med traditionel polynesisk underholdning

Studerende forbereder profetens besøg

S. Rick Crump

Sidste dages hellige tænker for det meste på profeten som en, der tjener Kirkens medlemmer, men nogle gange har medlemmerne mulighed for at tjene ham. Den 19. oktober 2003 tog ca. 500 unge voksne fra BYU-Hawaii Første Stav ned til Det Polynesiske Kulturcenter for at hjælpe centrets ansatte med at forberede sig til præsident Gordon B. Hinckleys besøg.

I oktober 2003 havde Kulturcentret 40 års jubilæum, og præsident Hinckley skulle deltage i jubilæumsfestlighederne. Som forberedelse på profetens besøg koordinerede stavspræsident Keith Pierce og hans rådgivere planlægningen af oprydningen sammen med lederne på Kulturcentret.

Datoen blev fastsat til lørdagen inden præsident Hinckleys ankomst. Fredag aften afholdt BYU-Hawaii det årlige efterårsbal i Honolulu, hvilket betød, at de studerende kom ret sent hjem. Men de stod op og var klar kl. 6.45 til at gå i gang med at friske op på centrets landsbyer, parkeringspladser og lagune. De arbejdede sig gennem området under latter og sjov og fjernede papiraffald, visne planter, lugede i blomsterbedene og fik centret til at skinne.

Efter oprydningen serverede biskopperne fra stavens 12 ward morgenmad for deres trætte og sultne wardsmedlemmer. Da de studerende havde spist sig mætte, havde de stadig energi nok til at dyrke sport og nyde, at de havde ydet tjeneste denne morgen.

FOTO: S. RICK CRUMP

Unge voksne i BYU-Hawaii Første Stav gør Det Polynesiske Kulturcenter i stand til præsident Hinckleys besøg i oktober.

Da præsident Hinckley ankom senere på ugen, havde medlemmerne af BYU-Hawaii Første Stav den fornøjelse at vide, at de havde tjent deres elskede profet. ■

på Kulturcentret om fredagen sammen med studerende og lokale hellige.

Om søndagen talte præsident Hinckley i en transmission til alle Kirkens medlemmer i Hawaii fra Cannon Activities Center på BYU i Hawaii. Præsident Hinckley talte om, at han af præsident David O. McKay var blevet sendt til Hawaii for at finde en grund til kulturcentret. Da ældste Hinckley og ældste Delbert L. Stapley, som dengang var medlemmer af De Tolvs Råd, gik gennem taromarkerne, besluttede de sig for en grund ved Kamehameha-landevejen.

»Jeg har set [Det Polynesiske Kulturcenter] udvikle sig i årenes løb, og det har været enestående og vidunderligt,« sagde præsident Hinckley. »Det er blevet en betydningsfuld og vidunderlig institution. Den har haft stor indflydelse på folk.«

Under præsident Hinckleys andet besøg til Hawaii i år opfordrede han ligeledes de hellige i Hawaii til at være et lys og et eksempel for deres venner, familier og naboer.

»Lad folk se den dyd i os, som de ønsker at have i deres eget liv,« sagde præsident Hinckley til de 7.000 medlemmer af Kirken ved konferencen.

»Det var historisk og betagende for mange medlemmers vedkommende,« sagde bror Hoag om præsident Hinckleys besøg. »Det var en betydningsfuld begivenhed for de hellige samt andre i området.« ■

Præsident Hinckley hyldes

Handelskammeret i Salt Lake City og foreningen Big Brothers Big Sisters i Utah hyldede ved hver deres ceremoni i oktober præsident Gordon B. Hinckley for hans fortsatte og opofrende tjeneste i Salt Lake City og for byens indbyggere.

Præsident Hinckley blev af handelskammeret i Salt Lake City den 29. oktober enstemmigt udnævnt som »En mastodont i vores by« , hvilket er handelskammerets højeste æresbevisning.

Præsident Hinckley blev hyldet for sin direkte indflydelse på de

økonomiske og kulturelle forhold i Salt Lake City centrum via Kirkens igangværende planer om at skabe mere liv i centrum.

Big Brothers Big Sisters i Utah overrakte præsident Hinckley deres pris »Gør en forskel 2003«. I anledning af foreningens 25 års jubilæum valgte de i år en modtager, som »er kendt for at gøre en indsats for samfundet.«

Nogle af de piger og drenge, som nyder godt af foreningens støtte, kendte præsident Hinckleys forkærlighed for træer og plantede nogle træer til ære for profeten. ■

Hellige hjælper efter skovbrande

Lisa Ann Jackson, Church Magazines

I bedste Brigham Young-stil brugte medlemmer af ældsternes kvorum i Redlands Første Ward i Redlands Stav i Californien et kvorumsmøde en søndag i oktober til at samle tropperne. Fra deres søndagsskolevinduer kunne de se flammerne fra en brand, der åd sig gennem bjergsiderne ikke langt fra deres bygning.

»De fleste af os så flammerne brede sig ned ad bjergene og nærme sig vores område, og vi ønskede bare at gøre noget,« sagde Robert Elkins, som er præsident for ældsternes kvorum i Redlands Første Ward.

Under ældsternes kvorumsmøde besluttede kvorumsmedlemmerne at lave frokost til de trætte brandfolk og evakuerede. Efter kirketid bad hjemmelærerne familierne om at lave frokost, og »inden tre kvarter kunne vi fylde en lastbil og en varevogn med det, de var kommet med,« fortalte bror Elkins.

Maden blev afleveret på en lokal brandstation i nærheden af San Bernardino og på et lokalt Røde Kors-center.

Dette er blot ét af mange eksempler på sidste dages hellige, som formelt og uformelt organiserede sig for at hjælpe under de brande, der hærgede det sydlige Californien i USA sidst i oktober 2003. Brandene, som strakte sig fra Simi Valley til den mexicanske grænse, hærgede over 300.000 hektar og 3.600 hjem og krævede 22 menneskeliv.

Omkring 400.000 sidste dages hellige i området blev berørt af brandene, hvoraf 67 familier mistede deres hjem. Alle medlemmer og missionærer siges at være i sikkerhed, og ingen af Kirkens bygninger har lidt skade.

Den 2. november, efter en lang uge med brande, besøgte præsident Boyd K. Packer, fungerende præsident for De Tolv Apostles Kvorum, og ældste Lynn G. Robbins fra De Halvfjerds, som er præsident for Det Nordamerikanske Vestlige Område, de hellige i San Diego, og ældste Henry B. Eyring fra De Tolv Apostles Kvorum og ældste Ned B. Roueché fra De Halvfjerds, som er andenrådgiver i præsidentskabet for Det Nordamerikanske Vestlige Område,

FOTO: CRAY CARLSON

Duane og Rillene Nielsen fra San Bernardino gennemsøger deres udbrændte hus. De er blandt de 67 sidste dages hellige familier, som har mistet deres hjem under brandene i Californien.

FOTO: CRAY CARLSON

Flere tusinde mennesker samles ved en ubenyttet hangar efter evakueringen fra deres hjem. Lokale sidste dages hellige hjalp med at skaffe disse og andre evakuerede mad under brandene i det sydlige Californien.

besøgte de Hellige i San Bernardino. Lederne talte trøstende og rosende til medlemmerne.

Præsident Packer sagde til medlemmerne, at de måske nok har mistet deres hus, men at de ikke har mistet deres hjem. Han sagde, at hvis de arbejder på at holde sammen på familien under denne prøvelse, vil de opleve livsmod og snarrådighed, som de ikke anede, de havde.

Ældste Eyring sagde på sit besøg hos de hellige: »Jeres børn vil altid huske, hvordan I har handlet, og hvordan I har håndteret denne frygtelige situation.«

Sammen med hjælpeorganisationer ydede Kirken stor hjælp. Den ydede store, kontante bidrag til Amerikansk Røde Kors og Frelsens Hær og åbnede biskoppernes forrådshuse i området for at skaffe brandfolkene og de evakuerede familier mad. Kirken lånte også borde og stole fra lokale kirkebygninger til Qualcomm Stadium i San Diego, hvor 5.000 evakuerede holdt til.

»Det er en meget sørgelig situation, men der er gjort en stor indsats for at stå sammen og hjælpe,« sagde Garry Flake, leder af Kirkens nødhjælpsafdeling.

In San Bernardino Stav, hvor næsten 1000 af Kirkens medlemmer blev evakueret, og to familier mistede deres hjem, hjalp medlemmerne med at sørge for mad til de evakuerede, som holdt til i en hangar på Norton luftbase, og missionærer og søstre i Hjælpeforeningen i Victor Valley nord for San Bernardino tiltrak sig den lokale presses opmærksomhed ved at lave varm mad flere aftener i træk til de evakuerede på en lokal skole.

I El Cajon og Santee ved San Diego afholdt stavene et oplæringsmøde i beredskab, dagen inden brandene opstod. Via det system, de havde lært blot et døgn forinden, kontaktede Kirkens medlemmer 8.000 hellige i deres område inden for halvanden time, hvilket muliggjorde en sikker evakuering. De foreløbige tal tyder på, at 44 sidste dages hellige familier i San Diego-området har mistet deres hjem.

Medlemmerne åbnede også deres hjem for medlemmer i deres ward og stave, som var blevet evakueret, og missionærerne havde nok at se til med oprydningsarbejde.

»Det er bare utroligt, som Kirken fungerer,« sagde præsidenten for San Bernardino Stav, Dale T. Poulsen, hvis hjem var i fare for flammerne. Præsident Poulsen sagde, at han modtog adskillige opringninger fra stavspræsidenter i hele Los Angeles-området, som spurgte, som deres stav kunne hjælpe med noget. »Det er bare fantastisk at se den kærlighed og bekymring, og at der bliver sørget for de hellige – og ikke blot de hellige, men mennesker i hele området.« ■

Sonja Eddings Brown og Cray Carlson har bidraget til denne rapport.

Familiepris til kommunale ledere

Tildelingen af en pris, som blev påbegyndt i Kirken i Perth i Australien for næsten ti år siden, og som andre lande har taget til sig, har for nylig tildelt Familieprisen 2003 til personer, som gør en indsats for de familiemæssige værdier i samfundet.

Den 14. september 2003 overrakte ældste Lidsay T. Dil, som er halvfjerdser-områdeautoritet og andenrådgiver i områdepræsidentskabet for Australiens/New Zealands Område, familiepriserne til tre vestaustralske ledere i samfundet. Prismodtagerne var Colin Barnett, leder af Vestaustraliens Oppositionsparti, som modtog prisen for sine familieorienterede indstilling og sin indstilling mod narko; pastor Peter Abetz fra Den Kristne Reformerte Kirke, som modtog prisen for sin utrættelige indsats for familier i samfundet, samt Kieran Ryan, forhenværende leder af Den Nationale Borgerrepræsentation i både Vestaustralien og Victoria.

Under overrækkelsen talte ældste Dil om mødrenes betydning i hjemmene og gav eksempler fra sin opvækst i et kærligt hjem. Alle deltagerne roste Kirken for dens store værdier, og alle tre modtagere sagde, at de følte sig ydmyge ved at modtage så fornem en pris.

Ved familieprisoverrækkelsen, som blev afholdt i oktober 2003 i Eight Mile Plains Wards kirkebygning i Logan, Queensland, Australien, anerkendte ældste Robert B. Cowan, som er halvfjerdser-områdeautoritet, tre fremstående lokale ledere for deres værdifulde bidrag til deres lokalsamfund. Modtagerne var Susan Bambrick, vicerektor ved University of Southern Queensland, Yvonne Chapman, borgmester i Pine Rivers Shire nord for Brisbane, samt parlamentsmedlem Lawrence Springborg, som er oppositionsleder i Queensland State og Southern Downs repræsentant i parlamentet.

»I en verden, hvor sportsstjerner

FOTO: LOKALNYT I AUSTRALIEN/NEW ZEALAND

Ældste Lindsay T. Dil (til venstre) med modtagerne af Kirkens Familiepris i Perth i Australien: Pastor Peter Abetz, Colin Barnett samt Kieran Ryan.

Unge Pigers årlige møde og aprilkonferencen 2004

Følgende oplysninger er en påmindelse om kommende udsendelser til hele Kirken. Kontakt jeres lokale kirkeledere for de præcise tidspunkter og steder for de direkte eller forskudte udsendelser i jeres område. Besøg også Kirkens nationale hjemmeside for at få oplyst tidspunkt for direkte og forskudte transmissioner og arkiver over tidligere konferencer.

Unge Pigers årlige møde

DATO: 3. apr. 2004
TID: 17.00-18.30

Aprilkonferencen

DATOER: 3.-4. april 2004
TIDER:
Mødet lørdag formiddag:
19.00-21.00, den 3. april
Mødet lørdag eftermiddag:
14.00-16.00, den 4. april
Præstedømmets møde:
11.00-13.00, den 4. april
Mødet søndag formiddag:
18.00-20.00, den 4. april
Mødet søndag eftermiddag:
22.00-24.00, den 4. april

SPROG: Unge Pigers årlige møde sendes på flere end 30 sprog, og generalkonferencen på over 50 sprog. Spørg din lokale leder, om det sendes på jeres sprog. ■

FOTO: LOKALNYT I AUSTRALIEN/NEW ZEALAND

Hola Taue og ægtefælle, Luka Taue. Fru Taue modtog en pris fra Kirken for sin indsats for at styrke familier i New Zealand.

hyldes, filmstjerner forgudes, og værdierne i samfundet ændres,« sagde ældste Cowan, »er det forfriskende at se nogle gøre en indsats i samfundet og stadig holde fast i de traditionelle værdier.«

I Wellington i New Zealand overrakte præsiden George Harvey fra Wellington Stav Familieprisen 2003 til fredsdommer Hola Taue. Fru Taue, som er den første fredsdommer fra Tonga i Wellington, har i årevis arbejdet inden for immigration, boliganskaffelse og jura på vegne af det tonganske samfund og indbyggerne på Stillehavsøerne.

Præsident Harvey sagde, at familieværdier udgør en stor styrke og stabilitet i samfundet, og han beskrev fru Taues familieliv og arbejde som frivillig som et eksempel for andre.

For første gang nogensinde overrakte lokale ledere af Kirken i London i England to familiepriser. I oktober overrakte ældste Harold G. Hillam fra De Halvfjerds, som er præsident for Det Vesteuropæiske Område, familieprisen til parlamentsmedlemmet Paul Boateng, som er finansminister, samt Mary Crowley, leder af Parenting Education og Support Forum. Både Paul Boateng og fru Crowley har virket aktivt for at fremme familiens betydning via deres politiske stillinger.

»Familien er under angreb,« sagde ældste Hillam under overrækkelsen. »Familier i hele verden er ved at falde fra hinanden. Men det sted, som kan forbedre samfundet, er i familien. Vi forsøger at gøre verden til et bedre sted ved at styrke familierne.« ■

John A. Grinceri, tidligere halvfjerdserområdeautoritet, Tiopiro Hape Rauna og Informationsafdelingen i London har bidraget til denne rapport.

Kirken hjælper fortsat i Etiopien

Sarah Jane Weaver

Marta Gabre-Tsadick, leder og grundlægger af Project Mercy, besøgte den 24. oktober 2003 Salt Lake City med ét formål: at takke Kirken, hvis produktion af Atmit-grød hjælper børn og ældre i Etiopien.

Fra samlebåndet på Kirkens mejeri på Welfare Square hjalp fru Gabre-Tsadick med at pakke ca. 145 ton Atmit, som Kirken havde fremstillet, og som vil nå frem til de sultende børn i hendes land. Kirken har i samarbejde med Project Mercy allerede uddelt 363 ton grød i Etiopien, et land, der oplever, hvad eksperterne anser som historiens største hungersnød på grund af omfattende tørke.

I øjeblikket er Kirken den eneste, der fremstiller Atmit. Grøden, der består af hvedemel, sukker, tørmælk og en vitamin-/mineralblanding,

FOTO: JASON OLSON, *CHURCH NEWS*

Grundlæggeren af Project Mercy, Marta Gabre-Tsadick, og hendes mand, Demeke Tekle-Wold, bliver sat ind i produktionen af Atmit, en særfremstillet fødevare, som Kirken fremstiller og giver til at bekæmpe hungersnøden i Etiopien.

hjælper dem, der er så underernærede, at de ikke kan fordøje fuldkorn eller mad bestående af groft mel. Gaven er til dels gjort mulig takket være Kirkens mejeri Deseret Dairys tørmælksprodukter, som fremstilles på mejeriet på Welfare Square; mejeriet er ideelt til fremstilling af Atmit, forklarer præsiderende biskop, H. David Burton.

»Disse børn er i stor nød«, sagde han. »Vi har en særlig viden og en særlig formåen til at sammensætte Atmit og indlede fødevareprogrammet til disse underernærede børn.«

Under sit kort besøg i Salt Lake City talte fru Gabre-Tsadick med biskop Burton og journalister og talte til de frivillige på Welfare Square.

»Hun er velformuleret, taknemmelig og endda rørt over den hjælp, som Kirken har kunnet yde, takket være gavmilde medlemmer i hele verden,« sagde biskop Burton.

Ud over Atmit har Kirken også bidraget til Unimix, som består af majs og soja. Kirken har sammen med Den Katolske Hjælpeservice, indgået kontrakt med en etiopisk leverandør om fremstilling af blandingen. Kirken har i alt skaffet over fem ton mad til Etiopien siden marts sidste år.

»Tusinders liv er blevet reddet gennem Kirkens indsats. Vi har holdt og madet og rørt disse sultende børn og haft den glæde at se dem smile. Det siger jeg på de overlevendes vegne. Det, som [Kirken] har gjort, er helt fantastisk,« sagde fru Gabre-Tsadick til *Deseret News*. ■

Fra Church News, *1. november 2003.*

Nyheder

Præsident Ezra Taft Benson hyldet

Kirkens 13. præsident, Ezra Taft Benson (1899-1994), og hans minde blev i november æret ved en ceremoni i Washington D.C. Ceremonien var en fejring af 50-året for hans udnævnelse som USA's landbrugsminister.

»Ezra Taft Benson stod på fast grund, hvad angik hans principper. Han kæmpede for det, som han troede, var rigtigt,« sagde nuværende landbrugsminister, Ann M. Veneman.

Præsident Benson, der var ordineret til apostel, da han blev udpeget som minister, arbejdede under USA's præsident Dwight D. Eisenhower fra 1953-1961. Han krediteres for at have indført adskillige forandringer i Landbrugsministeriet, som stadig bevares.

Senator Gordon H. Smith fra Oregon, som er sidste dages hellig, og hvis far tjente sammen med præsident Benson i Landbrugsministeriet, bemærkede: »Som dreng og som mand lærte jeg meget af [præsident] Benson. Men det, som jeg især lærte af ham, er, at sidste dages hellige kan være trofaste i deres tro og samtidig færdes i højere kredse.«

Præsident Ezra Taft Benson

Grund indviet til nyt tempel i Samoa

Næsten 1.000 mennesker overværede den 19. oktober 2003 indvielsen af grunden til genopførelsen af templet i Apia i Samoa. Indvielsen fandt sted kun tre måneder efter det første tempel blev ødelagt ved en brand.

»De hellige i Samoa føler en stor tomhed efter at have mistet det fantastiske tempel,« bemærkede ældste Dennis E. Simmons fra De Halvfjerds, som er førsterådgiver i Stillehavsøernes Område. »Nu kan vi glæde os sammen igen; på denne grund vil der blive opført et hus til Herren.«

Kirkens ledere, regeringsembedsmænd og lokalpolitikere overværede ceremonien, heriblandt biskop Richard C. Edgley, førsterådgiver i Det Præsiderende Biskopråd; ældste Beaver T. Ho Ching, halvfjerdser-områdeautoritet; Daniel A. Betham, som for nylig er blevet afløst som præsident for templet i Apia, samt Samoas premierminister, højvelbårne Tuiilaepa Aiono Sailele Malielegaoi.

Kirkeledere og lokale ledere indvier grunden til det nye tempel i Samoa. Næsten 1.000 overværede begivenheden.

»Herren elsker det samoanske folk. Præsident Hinckley elsker det samoanske folk. Næsten inden for en uge efter, at templet brændte ned, sagde præsident Hinckley … at vi vil genopbygge templet i Samoa,« sagde biskop Edgley til de tilstedeværende. »Disse hellige ord, »Helliget Herren«, vil atter hellige denne hellige grund.«

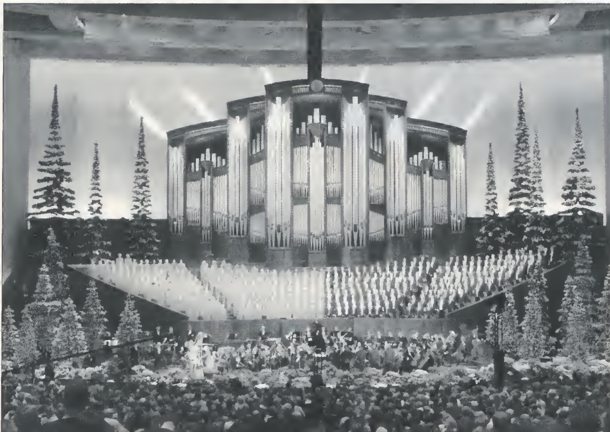
Det ventes at tage halvandet til to år at genopføre templet.

Kor modtager USA's største æresbevisning

USA's præsident George W. Bush overrakte den 12. november 2003 Tabernakelkoret prisen National Medal of Art under en særlig højtidelighed i Det Hvide Hus. Korets leder, Mac Christensen, modtog prisen på Tabernakelkorets vegne. Dirigenten Craig Jessop; reservedirigent Mack Wilberg, Tabernaklets organist John Longhurst, korlederens sekretær Stan Parrish samt konferencier ved *Music and the Spoken Word*, overværede ligeledes ceremonien.

»Vi ønsker koret til lykke med den store nationale pris. Hemmeligheden bag Mormontabernakelkoret er, at dets 360 medlemmer synger fra hjertet … Vi er taknemmelige for denne velfortjente anerkendelse af deres enorme arbejde,« sagde præsident Gordon B. Hinckley.

Prisen er USA's største kunstnerpris. Den tildeles en gang om året af USA's præsident til enkeltpersoner og organisationer, som har ydet en helt særlig indsats for at skabe, støtte og udvikle kunsten i USA.

Mormontabernakelkoret modtog for nylig USA højeste kunstneriske æresbevisning. Prisen blev overrakt af præsident George W. Bush i Det Hvide Hus.

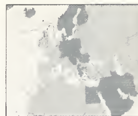
Søstre i Sierra Leone »ser ideen«

Omkring 200 hjælpeforeningssøstre fra Freetown og Wellington Distrikter samledes i Freetown i Sierra Leone den 4. oktober 2003 til deres første kvindekonference. De to distriktskonferencer med temaet »Elsk hinanden – se ideen med Hjælpeforeningen,« omfattede seminarer, hørespil og frokost, som præstedømmet serverede.

Konferencen skulle fra begyndelsen også have omfattet Bo Distrikt, men på grund af transportudgifterne afholdt medlemmerne i Bo Distrikt, som ligger 280 km fra Freetown, deres egen kvindekonference den 13. september 2003. Omkring 200 søstre deltog. ■

Lokalnyt

Elder Robert Koch

Elder Hans Mattsson

Elder Holger Rakow

Elder Gerold Roth

Elder Johann Wondra

Halvfjerdser-områdeautoriteter · Det Centraleuropæiske område

»Halvfjerdser-områdeautoriteter«

Disse fem gode mænd, hvis billeder er vist ovenfor denne artikel tjener i øjeblikket i Det Centraleuropæiske Område som halvfjerdser-områdeautoriteter. For at forstå deres rolle må man forstå halvfjerdsernes rolle. Kort sagt betyder det at handle under ledelse af De Tolv Apostles Kvorum i opbygningen af og reguleringen af Kirkens anliggender i alle nationer. De Tolv skal kalde på De Halvfjerds i forkyndelsen af og administrationen af evangeliet (L&P 107:25, 34, 38, 93-97). En halvfjerdser bliver ordineret og givet særlig myndighed til at bære vidnesbyrd om, at Jesus er Kristus (L&P 107:25).

Kirkens vækst og Halvfjerdsernes Kvorummer

I årenes løb er halvfjerdsernes organisation blevet ændret for at imødekomme behovene i en voksende og verdensomspændende kirke. I 1975 blev De Halvfjerds' Første Kvorum organiseret og bestod af generalautoriteter, som tjener fuldtids, indtil de fylder 70. Der er nu 45 mænd, som tjener i dette kvorum, herunder ældsterne Marlin K. Jensen og Bruce C. Hafen fra det nuværende områdepræsidentskab i Centraleuropa. I 1989 blev De Halvfjerds' Andet Kvorum dannet, som bestod af mænd, som tjener som halvfjerdser og generalautoriteter i ca. 5 år. 41 mænd tjener i øjeblikket i dette kvorum.

I 1997 blev der organiseret yderligere tre halvfjerdser-kvorummer. De mænd, som blev kaldet og tildelt til disse kvorummer, udgør i øjeblikket 187 og blev benævnt som halvfjerdser-områdeautoriteter. Disse mænd har den samme myndighed og kan udføre de fleste af de samme opgaver, når de får tildelt opgaven, som halvfjerdserne i De Halvfjerds' Første Kvorum og De Halvfjerds' Andet Kvorum. Der er imidlertid visse forskelle mellem halvfjerdsere, som er generalautoriteter, og halvfjerdser-områdeautoriteter.

For det første beholder halvfjerdser-områdeautoriteterne deres normale arbejde og tjener som ved en normal kirkekaldelse i det område, hvor de bor. Medlemmerne af De Halvfjerds' Første Kvorum og De Halvfjerds' Andet Kvorum opgiver deres arbejde for at rejse og tjene fuldtids, uanset hvor de får til opgave at tjene i deres kaldelse.

For det andet bliver halvfjerdser-områdeautoriteterne tildelt deres kvorummer på baggrund af deres bopæl. De, som bor i Europa, Afrika, Asien, Australien, New Zealand, Filippinerne og Stillehavet tildeles De Halvfjerds' Tredje Kvorum; de, som bor i Mexico, Centralamerika og Sydamerika tilhører De Halvfjerds' Fjerde Kvorum; og de, som bor i USA og Canada tilhører De Halvfjerds' Femte Kvorum.

For det tredje betegnes medlemmerne af De Halvfjerds' Første Kvorum og De Halvfjerds' Andet Kvorum som generalautoriteter. Medlemmerne af De Halvfjerds'

Tredje, Fjerde og Femte Kvorum betegnes som halvfjerdser-områdeautoriteter.

Hvad gør halvfjerdser-områdeautoriteterne?

Da præsident Hinckley bekendtgjorde kaldelsen af halvfjerdser-områdeautoriteterne i 1997 opridsede han deres hovedopgaver:

- Præsiderer ved stavskonferencer og underviser stavspræsidenter.
- Danner eller reorganiserer stave og indsætter stavspræsidenter.
- Leder planlægningskomiteer til regionalkonferencer.
- Tjener i områderåd.
- Præsiderer ved koordinerende rådsmøder med stavs-, distrikts- og missionspræsidenter.
- Besøger missioner og underviser missionspræsidenter.
- Tjener i områdepræsidentskaber.

Områdepræsidentskaber

En vigtig pligt for halvfjerdserne er at tjene som medlemmer af områdepræsidentskaberne i de 29 områdehovedsæder, som Kirken har over alt i verden. Halvfjerdserne fører i denne kapacitet tilsyn med stave, missioner og templer i det enkelte område og tilvejebringer ledelse i opnåelsen af Kirkens mission om at »indbyde alle til at komme til Kristus.« Ældste Holger Rakow tjener som halvfjerdser-områdeautoriteter og i øjeblikket som andenrådgiver i områdepræsidentskabet i Det Centraleuropæiske Område. Han og de øvrige halvfjerdser-områdeautoriteter, ældsterne Robert Koch fra Schweiz, Hans Mattsson fra Sverige og Gerold Roth samt Johann Wondra fra Østrig er erfarne kirkeledere, som har tjent som biskopper og stavspræsidenter og er hengivne over for Herrens værk. Vi vil gerne give udtryk for vores taknemlighed for deres tjeneste og ved, at I vil glæde jer over at være sammen med dem og få gavn af deres belæringer, mens de tjener i Det Centraleuropæiske Område. ■

Københavns stavskonference – november 2003

Lev livet i enkelthed

Førsterådgiver i Københavns stavspræsidentskab, Torben Engbjerg, havde kaldt sin tale »Lev livet i enkelthed«.

»Vi bør af og til gøre hovedrengøring i vores tilværelse,« sagde præsident Engbjerg. »Måske skulle vi en gang om året, eller endnu oftere, stoppe op, og foretage en form for hovedrengøring i vores liv og få de ting skippet ud, som forhindrer os i at leve livet videre på den måde, Herren finder bedst for os, og som vi kun kan finde ud af, ved at stoppe op og bruge noget af vores tid til at lytte til Ham og Hans råd til os.

Kirkens ledere opfordrer os til at afsætte tid til os selv, tid til at meditere, til at fundere, at afsætte tid til de tidspunkter, hvor vi modtager svar og opnår kreativiteten/inspirationen til at vide, hvad vi bedst kan gøre for og med vores eget liv, for og med vore nærmeste, og for at tjene den Gud vi elsker og i hvis hænder vi har lagt vores liv.

I Mosiah 5:27 står der: »Og se til, at alt dette gøres med visdom og orden; thi det forlanges ikke, at et menneske skal løbe hurtigere, end det har styrke til. Og atter, det er nødvendigt, at han er flittig, så han derved kan vinde belønningen; derfor må alle ting ske med orden.«

Bror Lowell L. Bennion, som er professor ved University of Utah, skriver i sin bog »Hvordan kan jeg hjælpe?«:

»En af nøglerne til at leve i vores komplekse verden, er at forenkle vore interesser, forpligtelser, indstillinger, nødvendigheder og handlinger. Det er vigtigt at foretage vore egne valg, og ikke lade dem være afgjort af andres ønsker og krav. Dette nødvendiggør, at vi reflekterer over og gør klart med os selv, hvad vore ægte værdier og interesser er. Det er vigtigt, at vi er ærlige over for vores egen integritet. Vi bliver for let slaver af, hvad andre tænker om os og forventer af os. At prøve på at tilfredsstille alle er en sikker

måde at tilintetgøre vores selvværd.«

Jesus har sagt, at »et menneskes liv afhænger ikke af, hvad det ejer, selv om det har overflod« (Luk 12:15). Og i Matthæus 6:19-21 står der: »Saml jer ikke skatte på jorden, hvor møl og rust fortærer, og hvor tyve bryder ind og stjæler. Men saml jer skatte i himlen, hvor hverken møl eller rust fortærer, og hvor tyve ikke bryder ind og stjæler. For hvor din skat er, dér vil også dit hjerte være.«

Min missionspræsident, ældste Robert D. Hales, havde som sit store motto »Evige Perspektiver« og rådede os missionærer til, ikke blot dagligt, men flere gange om dagen, at stoppe op, og tænke over, om det, vi gjorde, havde betydning ind i evigheden, og hvis ikke, skulle vi ændre på det, vi beskæftigede os med, og bruge tiden på det, som ville have betydning ind i evigheden.

Enkel levevis handler om at blive bedre til at finde ud af, hvad livet skal indeholde. Det handler om at prioritere de ting, der gør os mest lykkelige.«

Præsident Engbjerg sluttede med atter at opfordre os til at rydde op i vores liv og gøre plads til Frelseren.

»Missionærvidnesbyrd«

Niels Andersen, som for nylig var vendt hjem fra en mission i Grækenland, bar sit vidnesbyrd.

»Kristus og vor himmelske Fader kender os og ved, hvad vi går igennem i alle faser i livet. Man føler sig tit alene, men føler så hans nærhed. Han løfter og fører en frem og er der for os alle sammen. Vor himmelske Fader elsker alle mennesker og ønsker de samme velsignelser for os. Det er vigtigt, vi kommer ud af dette lokale og får det her givet videre til andre.«

Kristina Jakobsen, som dagen efter konferencen skulle rejse på mission til Salt Lake City, talte om, at vor himmelske Fader kender os og vores grænser. »Han giver os, hvad vi har brug for og den undervisning, vi har brug for for at forstå Guds hemmeligheder og blive mere ligesom ham.«

Hun fortalte om sin kærlighed til vor himmelske Fader og sin taknemmelighed for sin familie, lærere og ledere og for at kunne rejse ud og fortælle om Kristus.

»Det er vigtigt at hjælpe andre. Når vi åbner vore arme for at hjælpe andre, har vi dem åbne, så Han kan fylde velsignelser i dem.«

Opbyg Zion

Charlotte Hentzen, stavens netop afløste hjælpeforeningspræsidentinde, talte om at tjene i kaldelser.

»Hvad kan jeg gøre for at hjælpe med at opbygge Zion?« spurgte hun.

Tjene – det er ikke vigtigt hvor, men hvordan man tjener.

Kaldelser er som en føljeton af romaner. Når den ene er slut, går man videre til fortsættelsen, hvis man ønsker.

Der er én sidegevinst ved at tjene i en kaldelse. Man får et helt specielt forhold til dem, man tjener sammen med, som ofte fører til varige venskaber.

Hendes råd lød: »Lyt til Helligånden. Den taler til os, når vi beder om det, og når vi ikke gør det. Vi skal give Helligånden plads i vores liv; det giver glæde, energi og hjælp.«

Åbn døren for Kristus

Stavens nye hjælpeforeningspræsidentinde, Ulla Madsen, fortalte om sin og sin mands tid som deltidsmissionærer i Nykøbing Falster. Det kom bag på dem, da de blev kaldet til denne mission, men »når Herren kalder på os, er det, fordi der er brug for os. Så er det op til os at lære og give det, vi kan.

Kristus banker på hos os alle. Han er der og trækker sig ikke tilbage fra os. Måske trækker vi os og åbner ikke døren. Hvis vi ikke åbner, kan Han ikke komme ind. Det er utroligt vigtigt i vores liv, at vi lytter og åbner, når Kristus banker på.

Hvad end vi har lyst eller ej, skal vi sige ja tak, når Herren kalder. Jeg er taknemmelig for at kunne arbejde for Herrens sag.«

»Arbejd og bed, bed og arbejd«

Andenrådgiver i stavspræsidentskabet, Torben Valgren, mindede om de råd, præsident Hinckley gav, da han var i Danmark i 1996: »Arbejd og bed; bed og arbejd«.

»Bøn og åndelighed er afgørende i alt, vi skal udføre.«

Han henviste til L&P 88:67 og

sagde: »Hvis vi tror på Kristus og vor himmelske Fader og genoprettelsen og studerer og beder, vil der være lys, og det legeme, der er fyldt med lys, fatter alle ting. Herren vil åbenbare alle sine hemmeligheder for os, for vi vil fatte alle ting! …

Vi er velsignet med tro på frelsesplanen, at der er et evigt liv. Vores valg skal derfor afspejle denne tro på det evige liv. Vi skal vælge det rette i evigt perspektiv.

Valg, der tilgodeser vores evige familie, kan betyde, at vi må give afkald på noget, som er behageligt og godt lige nu – penge eller prestige – men disse ting er dybest set intet værd i evigheden.«

Vedrørende Hinckleys opfordring til at arbejde, sagde præsident Valgren, at vi skal gøre noget for andre. Det er en del af åndeligheden, og vi skal passe vores hjemme- og besøgsundervisning. Desuden bør vi forberede os til at tjene i templet.

Præsident Andersen

Stavspræsident Jens Hjarup Andersen, indledte med at fortælle om templet i København og opfordrede os til at invitere venner og bekendte til åbent hus.

»Ræk ud til folk. Det er en mulighed for at fortælle om dette evangelium.

Tag jeres børn med til åbent hus og fortæl dem om templet.«

Han udtrykte sin glæde over de mange unge, der tager på mission og opfordrede både børn og unge til at forberede sig økonomisk og fysisk til at tage på mission.

»Ældre medlemmer har så meget at give – erfaring og vidnesbyrd. Forbered jer til at tjene som missionærer. Den forberedelse begynder nu.«

»Vi er vor himmelske Faders børn. Derfor er der i hver af os en guddommelig æt. Vi er alle arvinger til det evige liv, fordi vi kommer fra Gud, og Han ønsker, vi skal vende til bage til Ham.

Her på jorden viser vi, at vi vokser i tro. Når vi overtræder eller vælger forkert, fører det til sorg og smerte. Via omvendelse og tro på Kristus kan vi opnå frihed, fred og glæde. Gennem Kristi forsoning kan renhed og frihed blive alle menneskers sti. Ved at indgå pagter i templet kan vi opnå evig ophøjelse hos Gud og Kristus. Det er grundlaget for, at vi samles her. Herren ønsker, vi skal føle glæde, fred og lykke i dette liv og opnå evig ophøjelse i det næste.

Holder vi hans bud, skal vi blive velsignet med det evige liv.

Nøglen til lykke

»Hvordan opnår vi lykke? Vores mål i livet bør være at opnå lykke.«

Præsident Andersen nævnte tre elementer i at skabe et lykkeligt liv og forberede sig til at komme tilbage i Guds nærhed:

1. Sand kundskab. En forståelse af hvem vi virkelig er og vores guddommelige potentiel – at leve i harmoni med denne forståelse.
2. At føle og vide sig elsket. At føle at nogen holder af os.
3. Vide og føle at vor himmelske Fader og Kristus elsker os og at kunne og ville elske andre. At påtage sig gensidigt ansvar og tjene andre.

Selvdisciplin

Præsident Andersen citerede David O. McKay: »Målet for et lykkeligt menneske er hans eller hendes evne til at være hård ved sig selv og blid mod andre,« og kommenterede:

»Vi har behov for at være hårde ved os selv, dvs. disciplinere os selv, kontrollere os selv, at beherske det naturlige menneske, hvad end det drejer sig om fysiske svagheder eller mentale svagheder; vi har alle behov for at styre vores temperament og underkaste os Helligåndens ledelse, blive en hellig gennem Kristi forsoning, troen og omvendelse, at blive underdanige, sagtmodige, ydmyge af hjertet, villige til at følge Herren i alle ting og dernæst vise kærlighed, tålmodighed og langmodighed med vores næste.

Denne disciplin betyder, at vi nægter os selv alt ugudeligt og vælger alt, hvad der er gudeligt.

Sand frihed opnår vi, ved at vælge det gode og fylde vores liv med Jesu Kristi evangelium. Det giver fred og styrke og hjælper os til at leve op til vores guddommelige potentiale.

Udøver vi selvdisciplin, og fravælger vi det onde, fravælger vi frygt, selviskhed, had og ondskab, men vi

vælger kærlighed, retfærdighed, ydmyghed, godhed og tjeneste.

Det at være hård mod sig selv og blid mod andre vil være en naturlig konsekvens af at vælge det gode – det bliver en kærlighedsgerning.

Denne selvdisciplin er nødvendig i alle livets forhold, i ægteskabet og over for vore medmennesker.

Vær hård mod dig selv og blid mod andre! Du kender ikke andres omstændigheder og har ikke ret til at dømme vedkommende.

Den, der ikke tilgiver sin bror hans synder, står fordømt for Herren, thi på ham hviler en større synd.

Lad os vise hinanden større kærlighed og invitere alle til at komme og lytte til Herrens evige evangelium.« ■

Roskilde 1959 – Roskilde Ward 2003

Der var engang. Sådan begynder alle eventyr, og det gør denne beretning også. Det hele begyndte med søster Erna Nielsen, der blev døbt som det første medlem i Roskilde i 1959. Hun var også den første lærer i Primary i 1962. Primary blev holdt hjemme i hendes eget hjem på Neergaardsvej 5 i Roskilde med hendes dengang tre børn Søren, Margrethe og Anne samt nogle af vejens børn.

Det er sjovt at tænke på, at vi nu er ca. 130 aktive medlemmer, hver søndag. Og ca. 35 børn går i Primary.

Roskildes Primary 1962: Fra venstre, bageste række: Søren Højme Nielsen, Bodil, Neergaardsvej 8, Winnie Madsen, Holbækvej 41, Søster Erna Nielsen. Fra venstre, forreste række: Klaus Paulsen, Holbækvej 39, Lisbeth Paulsen, Holbækvej 39, Anne Højme Nielsen, gift Bernskov, Jeanette (Emmy Rasmussens barnebarn), Margrethe (Søs) Højme Nielsen, gift Larsen.

I begyndelsen var det ingen gren, og der var intet nadvermøde. Der var en søstermissionær, Solveig Thrane, der hjalp søster Nielsen med Primary og fortalte, hvordan det skulle opbygges. Hun er i dag tempelmedarbejder i templet i Schweiz og har været det i mange år.

Roskilde blev en gren den 18. august 1963. Den første

Roskildes Primary 2003.

Rosie og Gabi i Bulgarien.

grenspræsident var ældste Vilsted. Senere samme år efterfulgtes han af bror Bent Colvig.

Søster Tine Andersen, der har været på mission i Bulgarien, har formidlet venskab mellem en lille grens Primary i Bulgarien og Roskilde Wards. Deres Primary består af én lærer, Rosie, og én elev, Gabi. Vores primarybørn har hver tegnet en tegning til Gabi. Vi har også skrevet til Gabi, og Tine Andersen har oversat det til bulgarsk. Hun har læst det op for børnene på dansk og bulgarsk. Vi har også sendt billeder af vores Primary fra 1962 og 2003.

Vi ønsker at støtte dem og vise, at selv om deres Primary består af én elev og én lærer, så kan de også blive et stort ward en dag. ■

Maria og Inge Petersen,
Roskilde Ward

50 års jubilæum – Kirkebygningen i Odense

Forhistorie

I juli 1851 kom den første missionær til Fyn. Knapt et år efter, den 16. marts 1852, blev den første gren organiseret i Trøstrup-Korup ca. otte kilometer vest for Odense.

Fem år senere blev den første gren dannet i Odense by den 22. marts 1857. Grenen holdt til i forskellige lejede lokaler frem til 1953, hvor grenens medlemmer blev velsignet med egen kirkebygning beliggende i Lahnsgade.

FOTO: B. LARSEN

Fællesbillede fra søndagens fællesmøde. Fra venstre: 1. Wards biskopråd: P. Knudsen, K. Held, T. Jensen, stavspræsident E: Ryttersgaard, 2. Wards Biskopråd: K. Frederiksen, R. Arriega, C. Larsen, Missionspræsident Gary Hudson og frue.

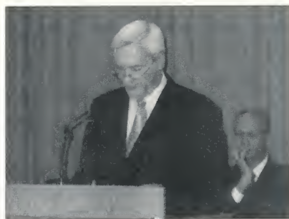

FOTO: B. LARSEN

Borgmester Anker Boye holder sine tale ved fredagens jubilæumshøjtidelighed.

Kirkebygningen blev indviet den 17. oktober 1953 af daværende missionspræsident Junius Mark Sørensen, som i indvielsesbønnen bad om, »at Helligånden måtte hvile på dit folk her og på dette hus«, og at »din hellige indflydelse altid må være til stede i dette hus.«

Medlemmerne i Odense 1. og 2. Ward føler denne hellige indflydelse og kunne den 17.-19. oktober 2003 fejre bygningens 50 års jubilæum.

Jubilæumsweekenden

Hele weekenden blev denne begivenhed højtideligholdt. Organisationerne havde arrangeret udstilling rund i bygningen. Lørdag aften var der en stort anlagt jubilæumsfest for medlemmer, venner og familier på Hunderup Skole ikke langt fra kirkebygningen.

Weekendens begivenheder indledtes med en jubilæumshøjtidelighed på selve dagen, fredag den 17. oktober kl. 15, hvor medlemmer samt specielt indbudte gæster, præster, religiøse ledere fra vort naboskab samt byens politikere og den lokale presse deltog.

Odenses borgmester, Anker Boye,

Søskende fra Odense 1. og 2. Ward samlet til fælles »fest«-nadvermøde i forbindelse med kirkebygningens 50-års jubilæum.«

var gæstetaler, og programmet indledtes med, at bror Eddie Karnil oplæste Joseph Smiths først syn, hvorefter søster Annette Christiansen Boe talte om »Mormonerne på Fyn«. Biskop Torben Jensen fortsatte med at tale om Kirkens udvikling gennem de seneste 50 år, hvor vi nu er knapt 500 medlemmer fordelt på to ward. Bror Carsten Larsen talte om Kirkens fremtid i Danmark og kom her ind på, hvorfor vi netop nu bygger et tempel i København.

Borgmester Anker Boye talte om Kirkens udvikling på Fyn i forhold til København, Århus og Ålborg og konstaterede, at Odense kom sidst i den forbindelse. Han talte om betydningen af at være noget for hinanden og brugte Johannes Møllehaves udlægning af »Den Barmhjertige Samaritaner« som baggrund. Han opfordrede medlemmerne til at være udadvendte og involvere sig i at opbygge et positivt samfund.

Koret medvirkede med to numre, »I Danmark er jeg født« og »Jeg på Kristus tror.«

Efter jubilæumshøjtideligheden havde alle organisationer og præstedømmet arrangeret en meget flot og informativ udstilling i bygningen, som vore indbudte gæster fandt meget interessant, og som de blev guidet igennem af biskopperne og udvalgte søskende.

Både medlemmer og vore gæster viste stor interesse for, hvad de så, og brugte en times tid på at få alt vist og forklaret.

Sluttelig havde nogle af søstrene arrangeret en meget lækker receptionsbuffet med små sandwich, kransekage og frugt. Der blev uddelt gaver til borgmesteren og udvalgte gæster, bl.a. Mormons Bog, en CD med Tabernakelkoret, Familieproklamationen og det jubilæumsskrift, som var blevet udarbejdet til højtideligheden.

Lørdag formiddag og eftermiddag var der åbent hus i Kirken, hvor medlemmer, venner og familie samt interesserede havde mulighed for at se udstillingen.

Kl. 18 var der fest på Hunderup Skole, hvor der var festligt pyntet og dækket op. I et hjørne var et diasshow, hvor billeder fra vigtige begivenheder (dåb, bryllupper, missionærer fra og i wardet) op gennem tiden i kirken på Lahnsgade blev vist. De godt og vel 200 fremmødte havde en herlig aften og nød den fælles buffet bestående af lækker mad medbragt af de forskellige deltagere.

Niels-Erik og Anne-Marie Ilskov var konferenciers i løbet af aftenen, hvor programmet bestod af sjove indslag, dygtige primarybørns sang, flotte musikstykker og oplæsning af H. C. Andersens eventyr om »Kejserens Nye Klær«.

Senere blev der danset til den tjekkiske duo »Thomas og Windy«, som spillede flot danse- og underholdningsmusik.

Søndag var der fælles nadvermøde for 1. og 2. ward. Kirkebygningen var stuvende fuld, og de godt og vel 200 fremmødte nød godt af talerne fra begge wards biskopper, stavspræsidenten, missionspræsidenten og stavens repræsentant.

50 år er længe, men ingen alder. Kirkebygningen har i det forløbne halve århundrede dannet ramme for mange begivenheder – højtidelige, lykkelige, morsomme, alvorlige og til tider sørgelige. Bygningen er vokset med og er blevet moderniseret efter behov, og derfor kan vi i tryghed se frem til endnu 50 år, hvor aktiviteter og begivenheder vil foregå som perler på en snor i den fine og dejlige bygning.

En tak til alle som deltog i

forberedelserne til denne store weekend, hvor det festlige og det højtidelige på flotteste vis blev knyttet sammen som ramme om et velfortjent jubilæum. ■

K.-O. Ilskov, M. Hyldtoft

Talentaften i Esbjerg

I juni blev der holdt en uforglemmelig god talentaften i kirken i Esbjerg.

Vi er et ward, der er så rigt velsignet med bl.a. musikalske talenter, og det var en glæde at se og høre alle de optrædende, børn som voksne mellem hinanden.

Der var gode sangstemmer. Flyglet blev flittigt brugt af både små og store. Der var trommer, trompet, trombone, tuba, guitar, harmonika, cello, violin, og ind imellem det musikalske blev der læst digte, opført linedance og en sketch af missionærer og lokale medlemmer.

Der var udstilling af husflidsarbejde, bl.a. patchwork, malerier og akvareller fremstillet af forskellige medlemmer.

Salen var stuvende fuld, og vi skylder Birgitte Ohlsen, Lisbet og Arne Pedersen, der havde slidt i timevis for at få denne dejlige aften til at blive så stor en succes, en stor tak.

Aftenen sluttede med forfriskninger, og alt blev optaget på video af Jørgen Gram, som er professionel på dette felt. ■

Inger Hansen, Esbjerg Ward

»Er der nogen, der har mit navn?«

Vi blev diskret efter et nadvermøde bedt om at møde op i dåbslokalet efter kirke. Ingen af os vidste, hvad det var, vi havde sagt ja til, og ingen af os vidste, hvad der skulle foregå.

Under dette lille møde blev vi »indviet« i et lille rollespil, som skulle få os som medlemmer til at fokusere mere på vores afdøde slægt og de ordinancer, som tusinder af mennesker venter på, at *vi* udfører for dem. Ideen og inspirationen til denne meget specielle fireside havde en amerikansk søster i vores ward fået, og det var nu vores tur til at give medlemmerne i Søborg Ward, inklusive os selv som deltagere, en fantastisk god åndelig oplevelse, som forhåbentlig kunne være med til at bringe os tættere på åndeverdenen.

Vi var 20 mennesker, som var blevet bedt om at finde navne i vores slægt, vi kunne repræsentere og »være« til firesiden. Der var nogle, som skulle repræsentere ægtepar, brødre, enlige og hele familier. Udover at have fundet en person man kunne repræsentere, skulle man også finde lidt baggrundsviden om dennes liv. Vores familie valgte at »være« min tip-tip-tip oldefars familie, med to forældre, Peter August Duckert og Johanne Kirstine Christensen, og tre døtre, Emma Augustine, og tvillingeparret Florentine og Afeline. Vi skulle alle være klædt i hvidt og én efter én gå op og fortælle vores historie, hvorefter vi skulle spørge forsamlingen, om der var nogen, der havde ens navn. (Før forsamlingen kom ind i salen, fik de alle udleveret en slip med et navn, fødsels- og dødsdato på). Men det kunne godt være, at der ikke var nogen, der havde ens navn. Dvs. at man kunne ende op med at have en familie, hvor det måske kun var moderen og et barn, der var udført ordinancer for. Resten af familien måtte tage afsked med dem og sætte sig tilbage og vente på, at nogen ville udføre ordinancer for dem. Eller et ægtepar, der måtte skilles, fordi der kun var udført ordinancer for den ene. Det var en ufattelig virkning det havde, når en familie blev splittet op, og alle der var til stede, fik en indsigt, i hvor vigtigt det er, at vi virkelig gør en indsats for at finde vores slægt og udføre de ordinancer, de ikke selv kan gøre.

Endvidere blev vi mindet om, at det er rigtige mennesker, vi udfører ordinancer for. Det var derfor meget vigtigt, at det var nogen fra vores egen slægt, vi repræsenterede, så vi havde en personlig indgangsvinkel til firesiden. Det var en virkelig god måde at blive mindet om, at vi får vores eget tempel her i Danmark, og hvor vigtigt det er, at vi er rede til at udføre *deres* ordinancer.

Det var en rigtig dejlig aften, hvor Ånden havde råderum, og hvor der ikke var stort skel mellem åndeverdenen og vores verden. ■

Louise Leit, Søborg Ward

24783 110 EUROPE CENTRAL AREA (DANISH)